

Alkotmánybíróság
dr. Bitskey Botond Főtitkár
1015 Budapest, Donáth u. 35.-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/958-5/2019</i>	
Érkezett: <i>2019 JÚL 26.</i>	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda: <i>db</i>
Melléklet: <i>0</i>	

Ügyszám: IV./958/2019
Pécs, 2019.07.22.
hiánypótlás

Tisztelt Alkotmánybíróság !

A [REDACTED] (a továbbiakban: Indítványozók) (cím: [REDACTED]
[REDACTED] az ellenünk folyamatban lévő végrehajtások megszüntetése iránti perben a Pécsi Járásbíróság 11.P.22.460/2017/36. számú ítéletével szemben, valamint annak fellebbezése okán a Pécsi Törvényszék által 1.Pf.20.532/2018/13. számon hozott ítéletével szemben beterjesztett 2019. 05. 27-i keltű alkotmányjogi panaszunk eljárásában az Alkotmánybíróság IV/958-3/2019 számú hiánypótlási felhívásának az alábbiakkal teszünk eleget:

Kérjük az Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban: „Abtv.”) 27.§-a alapján az Abtv. 43.§(19) bekezdésének alkalmazásával állapítsa meg a Pécsi Járásbíróság 11.P.22.460/2017/36. számú ítéletének (a továbbiakban: „a Bíróság ítélete”) és a Pécsi Törvényszék 1.Pf.20.532/2018/13. számú ítéletének (továbbiakban „Törvényszék ítélete”) alaptörvény-ellenességét és **szíveskedjen a Bíróság és a Törvényszék ítéletét megsemmisíteni**, mivel azok sértik az Indítványozók Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése által védett tisztességes eljáráshoz való jogát, és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése által biztosított jogorvoslathoz való jogát.

A bíróságok által megsértett és semmibe vett alapjogaink:

„XXIV. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Nevünk nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

Az alkotmányjogi panaszunkban konkrétan felsoroltuk a sérelmezett alapjogokat, és kifejtettük az ügy alapvető alapjogi jelentőségét, így álláspontunk szerint jelen ügy kapcsán olyan egyértelmű és nyilvánvaló az alapvető alkotmányjogi sérelem, hogy a hiánypótlási felhívás láttán az volt a benyomásunk, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a beadványunkat nem vagy csak nagyon felületesen olvasta el.

Ahhoz, hogy a strasbourgi bírósághoz fordulhassunk jogvédelemért, kénytelenek vagyunk az Alkotmánybíróság döntését igényelni, így a jelen eljárás mielőbbi lezárása áll érdekünkben, legyen bármi is az Alkotmánybíróság döntése. Ugyanakkor bizonyára nem célja az Alkotmánybíróságnak, hogy Alaptörvénnyel egyezően mondja ki azt a bírósági eljárást, melyben a bíróságok a dokumentáris bizonyítékok ellenére egy az alperes által sem vitatottan már maradéktalanul teljesített szerződésre önkényesen állapított meg követelést az alperes javára úgy, hogy alperes – szintén dokumentumokkal bizonyítottan - nem e követelést szerezte meg engedményezés útján.

A korábban eljáró bíróságok nem egyszerűen téves tényállást vettek fel, tévesen értékelték a tényeket s magát az alkalmazandó jogszabályokat, hanem egyenesen egy az elemi tisztességes eljárás EJE 6. cikkely szerinti megsértésével az elemi logika szabályainak folyamatos áthágása mellett egy koncepciózus Contra Legem bíráskodást valósítottak meg jól látható irányban és határozottan. Ehhez a fel nem vállalható jogalkalmazási feltétel rendszerhez a hagyományos jogorvoslati rendszer hatékonyan semmit sem tud kezelni, hisz a másodfokú bíróság eljárását is átszötte ez a kifogásolt attitűd.

A tisztességes eljárás annyira nem jelenik meg a konkrét perben, hogy szinte folyamatos kifogásolásokkal telhet de az is alacsony hatékonysággal, hisz a Pp-t az eljáró bíróságok feltételezett „jóhiszemű eljárására” tervezték s nem a folyamatos visszaélésre. Ez a jegyzőkönyvezés példátlan manipulálását is magában foglalja. Jellemző, hogy a nyilvános tárgyaláson engedéllyel felvett hanganyag sem volt elég a valóságos tartalom megjelenítéséhez.(!)

Időnként olyan plasztikusan jelent meg a közhatalom birtokában visszaélészerű joggyakorlás, hogy a középkori jogalkalmazás képe rémlett fel.

Nem vizsgálták érdemben a felhozott joganyag és ténybeli hivatkozásainkat, vagy, ha véletlenül meg is említették, akkor annak mellőzésének meg sem kísérelték okát adni.

Nem tisztázta és így nem is alkalmazta a két eljáró bíróság az okirati és az akarat elv határait, így a mérlegelés átláthatatlanul és csapongva folyt, ahol a kettő kapcsolódása volt a bizonyítás alapja ott még jobban követhetetlenné vált a jogi érvelése a bíróságoknak.

Jellemző, hogy az alperesi szerződési számok mögött eltérés anyagi jogi következményeit sem vették figyelembe a nyilvánvaló, evidencia dacára s a végrehajtás alapjául olyan hitelszámlára kötött szerződést tettek alapul, ami igazságügyi könyvszakértői véleménnyel is bizonyítottan nem került alperesre engedményezésre, hiszen bizonyítottan jóval korábban maradéktalanul kiegyenlítésre került.

Amikor a bíráskodás transzparenciája ennyire nem valósul meg, akkor a jogában sértett fél még azzal is szembesül, hogy az Alaptörvény garanciális elveitől „fényévnyi távolságban” vannak a gyakorlati megvalósulás keretei.

A tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelme

Sem a Járásbíróság Ítélete, sem a Törvényszék Ítélete nem tartalmaz rendelkezést a körben, hogy

- a felperesek által benyújtott tényekre alapított és igazságügyi szakértői véleménnyel is alátámasztott bizonyítás helyett, mely okból keletkezett követelést olyan szerződésből, melyet engedményezés útján az alperes nem szerzett meg.

Mind a Járásbíróság, mind a Törvényszék megszegte a kérelemhez kötöttség elvét, mert nem tartotta be a kereseti kérelemben megjelölt kérelmek elbírálásának sorrendiségét, mely elsődlegesen a Pp. 369.§ b) pontját, másodlagosan a Pp. 369.§ d) pontját jelölte meg.

Sem a Járásbíróság Ítélete, sem a Törvényszék Ítélete nem tartalmaz rendelkezést a körben, hogy

- valósnak, hitelesnek tekinti-e az [REDACTED] által a követelésről vezetett nyilvántartást és az ebből készített hiteltörténeti kimutatást vagy sem.
Az eljáró bíróságok részrehajlóan az [REDACTED] által kiadott hiteltörténeti kimutatás alperes számára kedvező részeit tényként kezelték, az alperes számára „nem kedvező” részeit egyszerűen figyelmen kívül hagyták, mely által ugyanazon dokumentumot egyszerre hitelesként és nem hitelesként kezelték, melynek okán a bizonyítékok valóságtól

elrugaszkodott mérlegelését alkalmazták bármely érdemi alperesi cáfolat, ill. ellenbizonyítás hiánya ellenére.

- az [REDACTED] által kiadott „hiteltörténeti kimutatást” valósnak tekinti-e, így a végrehajtás megszüntetési kérelmet a Pp. 369.§ b) pontjára alapítva vizsgálja, vagy nem tekinti valósnak a hiteltörténeti kimutatást, így a végrehajtás megszüntetése iránti kérelmet a Pp. 369.§ d) pontjára alapítva vizsgálja.

Az alperes nyújtotta be bizonyítékként azokat az [REDACTED] által kiállított dokumentumokat jelen perbe, melyek egyértelműen bizonyítják, hogy a 0415.V.1504/2012. számon I.r. felperes ellen és 0415.V.1501/2012. számon II.r. felperes ellen folyamatban lévő végrehajtási eljárásokat – melyeket az alperes a [REDACTED] alapít – a Pp. 369.§ b) pontja alapján meg kell szüntetni, mert a [REDACTED] eredő követelés az alperes által benyújtott dokumentumokból bizonyítottan 2010. 09. 21-én megszűnt.

A felperesek által csatolt igazságügyi szakértői véleményben az igazságügyi könyvszakértő az [REDACTED] által kiadott hiteltörténeti kimutatás alapján kijelenti, hogy „Az [REDACTED] Magyarországi fióktelepe által kiadott „hiteltörténeti kimutatás” megnevezésű dokumentumból egyértelműen megállapítható, hogy az [REDACTED] 2010. 09. 21-én nulla CHF lejárt és nulla CHF nem esedékes tőketartozást tart nyilván, mely azt igazolja, hogy 2010. 09. 21-én nem volt nyilvántartott követelése [REDACTED] szemben.”

Mind a Járásbíróság Ítélete, mind a Törvényszék Ítélete figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a fentiek okán az alperes által 30. számon benyújtott „részletező kimutatás” egyértelműen alátámasztja, hogy valós a „hiteltörténeti kimutatásból” kiolvasott és igazságügyi szakértői megállapítással alátámasztott kijelentés, miszerint felpereseknek 2010. 09. 21-én nulla CHF lejárt tartozásuk és nulla CHF nem esedékes tőketartozásuk állt fenn, így a [REDACTED] eredő tartozás 2010. 09. 21-én maradéktalanul megfizetésre került, így a [REDACTED] alapított végrehajtási eljárásokat meg kell szüntetni.

A 30. számú beadványként benyújtott „hiteleszámlási számla kivonat” egyértelműen alátámasztja, hogy 2010. 09. 21-én „hitelfolyósítás” megnevezéssel 38.077.163,- Ft jóváírást könyvelt az [REDACTED]. Ezen 38.077.163,- Ft összegből 2010. 09. 21-én 37.993.375,- Ft-ot „manuális hiteltörlesztés” megnevezéssel terhelésként könyvelt le, mely szintén egyértelművé teszi, hogy a [REDACTED] eredő tartozás megszűnt, hiszen „manuális hiteltörlesztés” címén egyéb tartozásra nem kerülhetett lekönyvelésre a 37.993.375,- Ft-os összeg, tekintettel arra, hogy egyéb szerződést felperesek nem kötöttek alperes jogelődjével. E tényt az alperes is megerősíti a 32. számon benyújtott beadványában tett nyilatkozatában is.

Mind a Járásbíróság Ítélete, mind a Törvényszék Ítélete említést sem tesz arról a tényről, hogy 2010. 09. 21-én „hitelfolyósítás” megnevezéssel 38.077.163,- Ft jóváírást könyvelt le az [REDACTED]. Ugyanakkor a Járásbíróság Ítélete 10. oldal 2. bekezdésében kifejtett állásfoglalása rendkívül zavaros, és azt a látszatot kelti, hogy az eljáró bíró szándékosan kívánja érthetatlenné tenni az ítélet indoklását.

Mind a Járásbíróság Ítélete, mind a Törvényszék Ítélete figyelmen kívül hagyta a felperesek által benyújtott igazságügyi szakértői véleményt annak ellenére, hogy az alperes részéről ellenszakértői bizonyítás nem került benyújtásra, és e bizonyíték az ügy megítélése szempontjából lényeges, valamint alapvetően kihat a döntés lényegére, így figyelembe nem vétele megalapozatlanná teszi az ítélet magát.

Mind a Járásbíróság Ítélete, mind a Törvényszék Ítélete valótlannul jelenti ki, hogy az [REDACTED] 2010.09. 21-i dátummal nulla CHF lejárt tartozás és nulla CHF nem esedékes tőketartozás igazolását követően bármilyen követelést új szerződés és új forintösszeg folyósítása hiányában nyilvántarthat.

Felperesek kérték mind a Járásbíróságot, mind a Törvényszéket, hogy kérje be az alperestől azt a [REDACTED] t, mely alapján az [REDACTED] 2010. 09. 21-én a 39.607.726,- Ft, vagy a 38.077.163,- Ft kölcsön folyósítását lekönyvelte, de a felperesi bizonyítási indítványt mind a Járásbíróság, mind a Törvényszék indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta, ugyanakkor ennek okát az ítéletekben sem adták.

Tény, hogy a felperesek elleni végrehajtási eljárások olyan kölcsönszerződésre, a [REDACTED] e alapítva vannak folyamatban, mely szerződés 2010. 09. 21-én lezárásra került a [REDACTED] forintheitelből származó „egyoösszegű visszafizetés” okán.

A Törvényszék ítélete ellentmondásos és aggályos a körben is, hogy álláspontja szerint felpereseknek kellett volna a [REDACTED] hitelszerződés teljes érvénytelenségének megállapítására pert indítani. A [REDACTED] hitelszámú hitelszerződésben rögzített 1997. évi XXX. törvény 14.§ (5) bekezdése a Kúria 2/2014. PJE határozata alapján a szerződés teljes érvénytelenségét eredményezi, amit a Kúria a 2011. évi CLXI. törvény 42.§(1) bekezdésében foglaltak szerint mind a Járásbíróság, mind a Törvényszék köteles lett volna hivatalból betartani, vagy be nem tartását részletesen indokolni.

A Kúria Kfv. V.35.362/2013/8. számú döntése szerint „Sérül a felperes jogorvoslathoz való joga azzal, hogy az ítéletből nem ismert, illetve nem állapítható meg az előterjesztett kereseti kérelme minden részére vonatkozó döntés.”

Mind a Járásbíróság, mind a Törvényszék általi sajátos jogalkalmazás folytán a jogbiztonság és ezzel együtt a tisztességes eljáráshoz való jogunk is olyan alapvető csorbát szenved, amely bőven túlmutat azon, hogy az ítélet „nem tetszik”.

Magyarország Alaptörvényének 28. cikke szerint „a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak”. A polgári perrendtartásról szóló törvény 2. § (1) bekezdése szerint is az a bíróság feladata, hogy a feleknek „a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse”. A polgári jog alkotói tehát feltételezték, hogy az ésszerűség (józan ész, gazdaságosság) és a tisztesség (közjó, erkölcs) fogalmai nem szorulnak további magyarázatra.

Jelen eljárásokban a bíróságok olyannyira függetlennek tekintették magukat a jogalkotók szándékától, hogy nemcsak az igazságot, hanem a jogszabályokat, de még a bizonyítékokat is önkényesen értelmezték.

Az „anyagi igazságosság” és a „formális jogbiztonság” közül (a rendes perorvoslati lehetőség kimerítését követően), a jogbiztonságé az elsőbbség. A Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről a feleket tájékoztatni, és a bizonyítás sikertelenségének következményei csak akkor háríthatók a félre, ha az előzetes tájékoztatás megtörtént. A bírói gyakorlat egységes abban, miszerint e jogszabályi rendelkezés nem értelmezhető úgy, hogy a bíróságnak a mérlegelési körébe tartozó bizonyítékok várható értékeléséről a feleknek előzetesen számot kellene adnia. A bíróság ugyanis a Pp. 206. § (1) bekezdésében biztosított jogkörében eljárva, a bizonyítékokat a tárgyalás berekesztését követően értékeli és annak eredményét a felekkel az ítélet indokolásában ismerteti.

A fellebbezési eljárásnak alapvetően az a rendeltetése, hogy a fél kérelmétől függően, bizonyos esetekben pedig arra tekintet nélkül, kiszűrje azokat az eljárásjogi és anyagi jogi hiányosságokat, amelyek az elsőfokú eljárás felülvizsgálatának eredményeként kimutathatók. Az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése esetén a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítja, míg a csekélyebb súlyú, a per érdemére ki nem ható eljárási szabálysértéseket maga orvosolja. Az anyagi jogi szabályok téves alkalmazása esetén, amennyiben az ahhoz szükséges adatok rendelkezésre állnak, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatja akként, hogy az a jogszabályoknak megfeleljen. Amennyiben a kérelmek elbírálásához szükséges adatok hiányoznak, a másodfokú bíróság dönthet arról, hogy azt kiegészítő részbizonyítás keretében maga szerzi be, vagy az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi és utasítja az elsőfokú bíróságot a szükséges bizonyítás lefolytatására.

Az elsőfokú bíróság valamely anyagi jogi kérdésben elfoglalt téves jogi álláspontja miatt nem vizsgálta azon tényeket és körülményeket, amelyek a helyes jogi álláspont alapján alkalmazandó jogkövetkezmények levonásához elengedhetetlenek. Ez a kérdés a tájékoztatási kötelezettség problematikájával olyan összefüggésben áll, hogy a jogalkotó a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség keretében azt várja a jogalkalmazótól, hogy ne a téves, hanem a helyes anyagi jogi szabályok alkalmazásához szükséges bizonyítandó tényekről és az ezekhez kapcsolódó bizonyítási teherről tájékoztassa a felet. Ezzel egy olyan speciális jogi helyzet keletkezik, amelyre az jellemző, hogy az anyagi jogi szabályok körében kimutatható jogalkalmazási tévedés az eljárásjogi természetű tájékoztatási kötelezettség teljesítésének fogyatékoságaként jelenik meg, és orvoslása is eljárásjogi eszközökkel, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése útján történik.

A bíróságot terhelő és a kereseti kérelemből, valamint ellenkérelemből kiinduló és a teljesíthetőségük szempontjából releváns anyagi jogi szabályok által meghatározott tényállási elemekhez igazodó tájékoztatással szemben további követelmény, hogy az ne csupán formálisan utaljon a jogszabályra, hanem a bizonyítandó tényeket a fél számára konkrét módon jelölje meg.

A polgári perrendtartás szerint közvetlen összefüggésben áll a törvény a bíróság előtti egyenlőség alkotmányos elvével. [Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése] valamint a tisztességes eljáráshoz való jognak az alkotmányos, továbbá a Pp. 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott követelményével. [Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikk (1) bekezdése]

Köszönjük dr. Bitskey Botond tájékoztatását a jogi képviselő igénybevételének lehetőségéről, de mint a benyújtott dokumentumokból is egyértelműen kinyilvánul, a jövedelmi helyzetünk nem teszi lehetővé, hogy ügyvédet fogadjunk, melyet az a tény is bizonyít, hogy a Járásbíróság teljes személyes költségmentességet engedélyezett mindkettőnk részére. Tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz eljárásban – dr. Bitskey Botond által is megerősítetten - nem kötelező a jogi képviselet, az eljárásnak olyan szinten kell zajlania, mely nem kizárólag jogvégzett számára követhető.

Az Európai Alapjogok (tisztességes eljáráshoz való jog, bírósághoz fordulás joga, hatékony jogorvoslathoz való jog) sérelmét eredményezte, hogy a

Idézve az Eötvös Károly Intézet Alapjogi bíráskodás c. tanulmányából:

„Az alapjogvédelmi rendszer funkcionálisan és intézményileg is differenciált, ennek az összetett garanciarendszernek a jogállami minimuma az individuális bírói alapjogvédelem. Amelyik jogrendszer nem biztosítja az alanyi alapjogok tekintetében a bírósághoz fordulás jogát, abban ezek a jogok – még ha politikai, társadalmi vagy egyéb feltételeknek köszönhetően érvényesülnek is – alapjogokként csak papíron léteznek. Csak a jogi úton kikényszeríthető alapjogok jelenthetik a közhatalmi cselekvés tényleges korlátját, e kikényszeríthetőség pedig a bírói alapjogvédelem által valósul meg. Kizárólag a bíróságot jellemzik ugyanis egyidejűleg bizonyos jogállási és hatásköri tulajdonságok, amelyek szerint a bíróság magas szinten garantált független jogállású szerv, amely szigorúan és garanciális jelleggel szabályozott eljárásban jogilag kötelező erejű, végleges és kikényszeríthető döntést hoz az

alapjogsérelem ügyében. Ezek alapján a bíróságok – legyen szó rendes- vagy alkotmánybíróságról – a hatékony jogvédelem feltételeinek olyan egyedülálló kombinációjával rendelkeznek, amelyet egyetlen más alapjogvédő intézmény (például ombudsman, alapjogvédő hatóságok) sem tud felmutatni.

Az alapjogok bírói védelme, ahogyan a legtöbb európai országban, Magyarországon is a rendesbíróság és az alkotmánybíróság intézményi kettősségében valósul meg. A bírói alapjogvédelem funkciója nem feleltethető meg teljeskörűen a rendesbíróság intézményének. Az alkotmánybíróság szerepét az alapjogi bíráskodásban mindenekelőtt az alapozza meg, hogy a centralizált alkotmánybírósági modellben a normakontrollt az alkotmánybíróságok számára tartják fenn. A normakontroll monopóliumával rendelkező alkotmánybíróság közreműködése így szükségszerűvé válik az individuális alapjogvédelemben, ha a jogsérelem mögött egy jogszabály hibája rejlik. A rendesbíróság jogértelmezésének alkotmánybírósági kontrollját biztosító alkotmányjogi panasz azonban „csak” egy lehetséges többletgarancia.

Utóbbi esetben az alkotmánybíróság jogorvoslati fórumként az alapjogok kikényszerítésének további biztosítékát jelenti, de bekapcsolása az alapjogi bíráskodásba nem ad hozzá többet az egyéni alapjogvédelem megvalósulásához, mint amit egyébként egy további – kifejezetten alapjogi szempontokat érvényesítő – rendesbírói jogorvoslati fórum jelent(ene). Az alkotmánybíróság egy újabb jogorvoslati szintként, kifejezetten alkotmányalkalmazásra szakosodott önálló bírói testületként, többletgaranciaként szolgál, de az egyéni alapjogérvényesítést nem teszi és nem is teheti teljesebbé, hiszen jogállamban erre a rendesbírósági hatásköröknek az alkotmánybíróság igénybevétele nélkül is elegendőnek kell lenniük. A szubjektív jogvédelem nézőpontjából az alkotmányjogi panasz csak azt szolgálhatja, hogy egyes – az alkotmánybíróságon éppen befogadott – ügyekben a rendesbírósági döntés alapjogsérelmet okozó anomáliáit orvosolja.

Az a körülmény, hogy az alkotmányjogi panasz alapjogi igényekhez kapcsolódik, és hatékony jogorvoslatot is kilátásba helyez, valóban azt a látszatot keltheti, hogy az Alkotmánybíróság e hatáskörén keresztül a jogkereső polgárok kiszolgálójaként jár el. E mechanizmus szubjektív jogvédelmi funkciója azonban viszonylagos. Míg a rendesbíróságok alkotmányos kötelezettsége minden alapjogsérelem orvoslására kiterjed, az Alkotmánybíróságra ez korántsem igaz. A panasz befogadási kritériumai széles mozgásteret biztosítanak a testületnek az ügyek szűrésére. Az alkotmányjogi panasz kivételes, szubszidiárius jellege fejeződik ki a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségek kimerítésének követelménye mellett az ügyek megszürését lehetővé tevő – meglehetősen bizonytalan tartalmú – feltételek deklarálásában is. A szabályozás nem azt tartja szem előtt, hogy az egyéni jogsérelmek mindenképpen orvoslást nyerjenek; az egyén panaszjoga helyett sokkal inkább az Alkotmánybíróság mérlegelési szabadsága kerül előtérbe, amelynek köszönhetően a testület szabadon alakíthatja az alkotmányjogi panasszal garantálható alanyi alapjogvédelem határait.

Az Alkotmánybíróság mérlegelési szabadsága azt biztosítja, hogy a testület mindenekelőtt az alapjogok általános érvényesülése szempontjából meghatározó ügyekre koncentrálva fejlessze és egységesítse az alapjogértelmezési gyakorlatot, javítsa a rendesbíróságok alapjogokkal kapcsolatos ítélezésének színvonalát. Az alkotmányjogi panasz fókuszpontja így kevésbé az egyén, mint inkább az ügy, rendeltetése elsősorban az objektív jogvédelem.

Az Alkotmánybíróság – bár működése a panasz eljárásban a rendesbíróságokkal funkcionális azonosságokat mutat – az igazságszolgáltatási hatalmi ággal össze nem téveszthető rendeltetéssel és felelősséggel bír az alapjogokat védelmező jogállami rend megőrzésében. Az alkotmányjogi panasz tehát nem duplikálhatja, csak differenciálhatja az alapjogok bírói típusú védelmét – egy ettől eltérő szerepfelfogással az Alkotmánybíróság szuperbírósággá válna.

Az Alkotmánybíróság nem önmagában azzal kerülheti el a szuperbíróság szerepét, hogy – az ügyek megszürését biztosító széles mozgásterét kihasználva – csak kevés ügyben jár el. A panasz rendkívüli

jellegét, szubszidiaritását nem mennyiségi, hanem minőségi szűrési szempontok garantálhatják. A szuperbírósi szerep kör elkerülésének sikeressége ennél fogva attól függ, hogy az Alkotmánybíróságnak mennyiben sikerül – erre irányadó világos és ellenőrizhető szempontrendszer kidolgozásával – azonosítania azokat az ügyeket, amelyekben helye van alkotmánybírósi felülvizsgálatnak.”

A bírói úthoz való hozzáférés (bíróshoz fordulás) jogát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése biztosítja, amely alapján az állam kötelezettsége, hogy a jogok és kötelezettségek elbírálására bírói utat biztosítson, vagyis az érintettnek legyen lehetősége bíróshoz fordulni, a bíróság pedig legyen jogosult (és eljárása egyben alkalmas) az ügy érdemi elbírálására (3243_2018 AB)

Tekintettel arra, hogy a záradékkal indult végrehajtási eljárások egyetlen jogorvoslati eljárásának érdemi eljárásától fosztott meg minket a bíróság, mely eljárást az állam köteles biztosítani részünkre, valamint tekintettel arra, hogy a végrehajtási eljárások a lakóingatlanunk elárverezésére is irányul, az esetleges nemzetközi jogorvoslati eljárásunk kiemelkedő részét fogja képezni azon vizsgálati kérelmünk, mely a tisztességtelen bírósi eljárás keretében a tulajdonjog elvesztésére irányuló önkényes állami közrehatást hivatott vizsgálni a 2015. 06.09-én Magyarország és az EBRD között létrejött paktumban foglaltakra is figyelemmel.

Tisztelettel,

(I.r. felperes)

(II.r. felperes)

Melléklet:

- 1.Pf.20.532/2018/13. számú tárgyalási jegyzőkönyv

Előttük, mint tanúk előtt:

